

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ χθισινὴ Κυριακὴ, ἐκτός τοῦ ἐκτάκτως ζοφεροῦ αὐτῆς οὐρανοῦ, ἐκτός τῆς ἐκτάκτου ἀεροδρομικῆς πανηγύρεως τοῦ δειλινοῦ, ἦτο καὶ ἡμέρα ζωηροτέρων ἐπιδείξεων ἐκ μέρους τῶν δημοτικῶν κομμάτων τῆς πρωτεύουσας. Διεδίδετο χθὲς, ὅτι περὶ ὥραν τετάρτην τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπικεῖται μεγάλη διαδήλωσις ὑπὸ τῆς μερίδος τοῦ κ. Σούτσου, κέντρον συγκεντρώσεως ἔχουσα τὴν παρὰ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Φιλίππου πλατεῖαν. Ἐν τούτοις δὲν ἐπραγματοποιήθη αὕτη, περιορισθεῖσα εἰς ἥσυχον μόνον καὶ ἀνεπίσημον, οὕτως εἶπεν, διέλασιν ἐκείθεν τοῦ κ. Σαάτσου μεθ' ὁμίλου φίλων· ἀπεναντίας δὲ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι βαθείας νυκτὸς πολλὴ καὶ πυκνὴ καὶ ζωηρὰ ὑπῆρξεν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἡ προσέλευσις καὶ συρροὴ τῶν φίλων αὐτῷ δημοτῶν.

Ἀφ' ἐτέρου καὶ ἡ μερὶς τοῦ ἐτέρου τῶν υποψηφίων κυρίου Μελά δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος ἐπιδεικτικῆς περιπατητικῆς κινήσεως, πεζοδρόμου, ἀμαξοδρομοῦσας καὶ βεγγαλικοφόρου. Περὶ ἐσπερινὴν ὁδὸν ὁμάς τις ἐξελθοῦσα ἐκ τῆς Πλάκας διέσχισε τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἀπαντῶσα πτεροετύπως διὰ τοῦ κορυφαίου αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας περιέρχους :

«Οἱ νοικοκυραῖοι τῆς Πλάκας πηγαίνουν 'ς τοῦ Μελά ! »

Ἔσπερον, τὴν νύκτα, πρὸ τῶν ἀνοικτῶν καὶ καταφώτων παραθύρων τῆς οἰκίας Μελά ἐπανελημμένως παρήλασαν ἐκτὸς εἰς δέκα ἄμαξαι· οἱ ἐντὸς, ἐπιστρέφοντες ἐξ εὐθύμου διαχύσεως ἐν Κηφισίᾳ, ἐζητωκραύγαζον καὶ ἐπέσειον, καταφωτίζοντες τὰ πέριξ, βεγγαλικά φῶτα. Συνελάθομεν ἐπ' αὐτοφόρῳ τὸν ἐνθουσιασμὸν Μελάτης, ὡς φαίνεται, Κυρίας ἐκ τῶν περὶ ἐξθεατῶν, ἀνακραζόντα: αἶ! πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη ! » Καὶ πάλιν τὴν γυναικείαν πονηρίαν ἄλλης κυρίας, ἥτις ἔσκεν ὀλίγον ἀπωτέρω εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἔστελλε τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς καὶ τοῦ ἔλεγε: «Φώναξε ζήτω ὁ Σούτος ! » Οὕτω τὸν φανατισμὸν, καίτοι γένους ἀρσενικοῦ, ἀντελήφθημεν ὑπὸ τὴν μυστῆν δύο γυναικῶν. Ἠκούσαμεν δὲ καὶ δύο ἄμαξήλατας, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ὠδήγουν τοὺς παρελάσαντας λαμπαδηφόρους, νὰ μουρμουρίζουν μὲ πόνον, μετὰ τὸ πέρας: «Ἀχ! ἄλλη φορὰ δὲ μοῦ τὴν μετακρίανουν...»

Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν σήμερον εἰς τὰ χρονικά μας τὴν μετεωρολογίαν, τὴν ὁποίαν εἰχομεν λημονήσει φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀπὸ τῆς γαλανῆς μονοτονίας τοῦ θερινοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλ' ἡ παρατηρουμένη παράδοξος ἀνωμαλία τῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ Ἰουνίου, ἡ διαρκοῦσα πρὸ ἐβδομάδος, καὶ αἱ καθημεριναὶ ἐν ὥριμένῃ ὥρᾳ ἀπόπειραι βροχῆς μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανόν. Χθὲς ἦτον ἄγριος χειμερινὸς ἐκεῖνος, σήμερον δὲ τὴν πρωτὴν γερὴ βροχούλα καταπεσοῦσα μᾶς περιέβαλλε μὲ δροσιὰν καὶ γλυκεῖαν μελαγχολίαν σωστοῦ φθινοπώρου.

Μᾶς γράφουσιν ὅτι εἰς τὸ χωρίον Βρασιαὶ τοῦ ὁμονύμου Δήμου βανδαλικωτάτας ἐπεμβάσεις ἐνεργεῖ ὁ ἐκεῖ στρατιωτικὸς ἐκ χωροφυλάκων σταθμὸς πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Κυβερνητικοῦ υποψηφίου, καὶ ὅτι τὸ κακὸν φαίνεται νὰ ἔλαβε, τελευταῖον, βασιδουζουικὸν χαρακτῆρα ἐκ μέρους τῶν στοιροτῶν, ἀμυντικὸν δὲ ἐκ μέρους τῶν δυστυχῶν χωρικῶν, οἵτινες ἀπέναντι τούτων εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν τῆς γάτας στενοχωρημένης ἐντὸς ὀφθαλμοῦ, καὶ τὰ ἀποτελέσματα δὲν

θα εἶνε εὐάρεστα χάρις εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ βουλευτοῦ κ. Χριστοπούλου, ἐφ' οὗ ὁ γράφων ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Τρικούπη, «ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω βουλευτὴς ἔπαυσε νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, καὶ ἐθεάθη κάμνων τοὺς περιπάτους τοῦ ὑπὸ τὴν παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον οἰκίαν τοῦ κ. Δεληγιάννη, μεθ' οὗ λέγεται ὅτι ἤρχισε νὰ τὰ ψήγῃ.»

Χθὲς ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις ἐν τῇ Ριζαρείῳ σχολῇ, ἀλλὰ διεδόθη συγχρόνως μετὰ πολλῆς θετικότητος ὅτι ὁ διευθύνων αὐτὴν Ἅγιος Πλαταμῶνος παραιτεῖται, καὶ ἀποχωρεῖ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ὅσα λέγονται περὶ τῶν αἰτίων τῆς παραιτήσεως ταύτης, ὡς συγχρόνως, ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ, καὶ περὶ τῶν αἰτίων, δι' ἃ ὁ κ. Κολιάτσος· δικαίως ἡρνήθη καὶ ἀρνεῖται νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, εἶνε σκανδαλώδη καὶ δὲν περιποιῶσι τιμὴν εἰς τὴν ἐφορίαν τῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας ἡ κατάστασις, ἡ οὕτως ἡ ἄλλως, διόλου δὲν εἶναι ροδίνη.

Μεταξὺ τῶν προχθὲς ἀνακηρυχέντων ὑψηλῶν παρὰ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, εἶνε καὶ ὁ ἐκ Καλαβρύτων κ. Ἡλίας Φιλίππου πακόπουλος, εἰδικῶς καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη σπουδάσας ἐν Γερμανίᾳ τὴν ὀφθαλμολογίαν. Ἡ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ ἀπόκτησις, ἐνταῦθα, μεγάλης πελατείας, αἱ εὐτυχεῖς θεραπείαι τοῦ κ. Φιλιππακοπούλου καὶ ἡ ἀνακήρυξις του ὡς ὑψηλοῦ πείθουσιν ὅτι εἶνε ἱκανότης.

Ἀφίκετο ἐν Μεσολογγίῳ, ἔνθα ἀνεμένετο ὑπὸ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ φίλων, ὁ κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης.

Τηλεγράφημα Ἐξ Ὀλυμπίων

Σύνταξιν «Μὴ Χάνεσαι»

Ἐνεκα λόγων γνωστῶν δεξιῶσις Συγγροῦ ἐν Πύργῳ μονεμερὴς καὶ ἰδιωτικῇ.

Ἐνταῦθα χωρικοὶ Δρούβας αὐθορμητῶς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπιδεικτικῶς.

Ἀφίξις ἐνταῦθα, ὡς ἐν Πύργῳ, δὲν ἐγένετο γνωστὴ ἐγκαιρῶς. Ὑπὸ σκιάδα ὥραιαν, κατασκευασθεῖσαν ὑπὸ Καλῶδη καὶ φυλάκων τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ οὐχὶ παρ' ἄλλων, ὡς παρεστάθη, ἐδόθη Συγγρῷ ὑπὸ δημάρχου γεῦμα, εἰς ὃ προσελθόντες παρεκάλισαν καὶ οἱ παρατυχόντες.

Προπώσεις διάφοραι ἐγένοντο. Κόκκαλης ἀπήγγειλε ποίημα, οὕτω δὲ διὰ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων, ὅς οὐδὲν κόμμα δύναται νὰ οἰκαιοποιηθῇ, Συγγρὸς κατενόησεν ὅτι ἡ γενναιοδωρὴ αὐτοῦ εὐγνωμόνως παρὰ τῶν Ἠλείων ἀνεγνωρίσθη. Ὑπὸ δημοτικοῦ συμβαλλίου ἀνεκτιδήθη ἐπίτιμος δημότης.

Ἡλεῖος

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Ἀντὶ τῆς πλατείας τῶν Στύλων καὶ τοῦ ὑπερχειλίζοντος ἐν κυκλοτερεῖ εὐρύνσει πλήθους ἐπ' αὐτῆς καὶ τῶν πέριξ, καὶ τοῦ ἱπποδρομίου Δερσέν, ἡ σκηνὴ μετετέθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειριχίως, ἔνθα τὸ πλῆθος ἐξετείνετο ἐπ' αὐτῆς καὶ τῶν παρακειμένων δρομίσκων, ὡς μακρὰ σταυροειδῆς ταινία· ἀντὶ τοῦ τιτλοῦχοῦ ἱπποδρομίου, ἀπλὴ μάνδρα· ἀντὶ τοῦ Δερσέν

ὁ Σκουζέ, καὶ ἀντὶ τῶν 3 δραχμῶν, μία καὶ μόνη. Ἡ μάνδρα σηματοδότης· ἐντὺς, κυκλικῶς τοποθετημένα μελανόχροα καθίσματα διὰ τοὺς θεατάς· ἐν τῷ μέτῳ τοῦ βλίνος φούρνος, ὅρ' οὗ θὰ ἐθερμαίνεται πληρούμενον τὸ ἀερόστατον, τοποθετηθὲν μεταξὺ δύο ὑψηλῶν ἰστών, καὶ ὑπὸ σχοινίων συγκρατούμενον, μέχρι τῆς πληρώσεώς του. Πρὶν ἔτι ἀναφανῆ, μικρὸν ποικιλόχρουν μπαλῶνι ὑψώθη ἐκ τῆς μάνδρας, ὡς προεισαγωγικὴ ἐργασία, τιμηθὲν καὶ ἐκεῖνο ὑπὸ τῆς παρακολούθησός πολλῶν βλεμμάτων. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς στρατήγημα τοῦ κ. Βεδέ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀπλουστέρων, καὶ ἀραίωσιν τοῦ πλήθους, κατὰ συνέπειαν ἄλλὰ πολὺ χονδρὸν στρατήγημα.

Ὀλίγω μετὰ τὴν ταχθεῖσαν θέσιν κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ τῷ ἀερόπορον, μακρόλινον, ἀσπρόμαυρον, ξηρὸν, ἰσχνόν, ὡς σουπιᾶ· ἤρξατο δὲ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἢ πληρώσει, ἀναιπαίσθητος κατ' ἀρχάς, ἔπειτα προσδεχομένη ἐπαισθητὴν δόσιν μεγαλοπρεπείας· ἡ σουπιᾶ ἐφούσκωνεν, ἐφούσκωνεν βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς, ὡς πελωρία ἰνδικῆ ὄρνις. Δὲν ἔλλειπον αἱ εὐφυολογίαι μεταξὺ τοῦ πλήθους :

— Μωρὲ, σὰν ἐλέφας εἶνε !

— Μωρὲ, σὰν τὸ φουστάνι τῆς Δασκάλας !

— Ἔχει καὶ κόκκινους πλισσέδες· εἶνε μοδίστριο.

— Πῶ ! πῶ ! κύττα μπαλῶματα !

— Μὰ γι' αὐτὸ τὸ λένε καὶ μπαλῶνι.

— Ὅχι ! αὐτὸ δὲν εἶνε μπαλῶνι· εἶνε... μπαλῶνεται.

Καὶ ἀληθῶς ἔφερε τόσα ἐμβαλῶματα ἐπὶ τοῦ ὑψάσματος· τοῦ, ὅσα ὁ κ. Δεληγιάννης παράστημα ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅταν ἔλαβε τὴν προσήκουσαν σφαιρικὴν διαμόρφωσιν, πληρωθὲν ἐντελῶς, ἀπεσπάρσθησαν τὰ σχοινία, ἤρξατο ὑψούμενον, καὶ ὑπ' αὐτὸ καὶ μετ' αὐτοῦ, κρατούμενος ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ κάτωθεν ἐξαρτισθέντος ἐρείσματος· ὁ ἀερονάυτης, λευχεῖμων ὅλος καὶ χαιρετῶν τὸ πλῆθος, τὸ συνωθούμενον εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς ἐξώστας, εἰς τὰ δώματα καὶ αὐτὰ τὰ κεραμίδια τῶν πέριξ οἰκιῶν.

Τὸ θέαμα δὲν ἦτο ἀνεπίδεκτον συγκινήσεως· ἐν τούτοις τὰ συστατικὰ τῆς συγκινήσεως τῶν πολλῶν ἀπηρτίζοντο, λυπηρὸν εἰπεῖν, ἀπὸ φαιδρότητα μόνον καὶ καγχασμούς καὶ τοιαύτας προφωνήσεις :

— Χαιρετίσματα, καπετάνιε, αὐτοῦ ποῦ πᾶς !

Τὸ ἀερόστατον ὑψοῦτο, ὑψοῦτο, μέχρις οὗ ὁ ἄνθρωπος μόλις διεφαίνετο ὡς τελεία στιγμή, λούζων τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀκροπόλεως, μεθ' ἧς ἤρξατο βραδέως καταπίπτον· ἡ ὑψωσις δὲν ὑπερέβη τὰ 400 μέτρα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου ἀερονάυτου.

Κατέπεσε δὲ μεταξὺ Θησείου κτὶ τῶν ἀρκτικῶν προπόδων τῆς Ἀκροπόλεως. Ἐκεῖ ἄλλη πανήγυρις ἐτελεῖτο ἀναμενόντων θεατῶν· τὰ κεραμίδια τῶν περὶ τὴν Ἀκρόπολιν οἰκιστικῶν ἦσαν ὅλα κατεπληρωμένα. Περιχαρεῖς ζητωκραυγαὶ ἤκούσθησαν, καὶ ὁ κ. Βεδέ, κάτωχρος καὶ ἀπυθνηκῶς, ἐπάτησε τὸ ἔδαφος, καὶ τροπαιοῦχος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ θριαμβικοῦ ἄρματος, ἀρεῖς εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ περισυλλέξωσι τὸ ἀποσυνπρωθὲν αὐθις μεγαθήριον.

Ἄλλ' ἔχει καὶ τὸ θῆμα τῆς ἡ διασκέδασις ! Μικρὸν παιδίον παρασυρθὲν ὑπὸ τῶν τρεχόντων διὰ νὰ προσφάσῃ, κατεπατήθη εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἀπέθανε.

Ὅταν ὑψώθη τὸ ἀερόστατον, μὴ Σαντορινηὰ :

— Κυρία, χάθηκ' ὁ κόσμος, μιὰ καντήλα κρεμάσθηκε εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅλος ὁ κόσμος στέκεται καὶ τὴν βλέπει !

ΝΥΚΤΕΣ

Ὁ ἀτμόδρομος, ἐπιδραμὼν κατακτητὴς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, εἶχεν ἀπὸ μηνῶν πῆξῃ τὴν σκηνὴν του εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως πρὸ τῶν πρῶν λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ, διαπραγματευόμενος μετὰ τῶν ἀρμοδίων συνθήκας παραδόσεως αὐτῆς. Οἱ ὅροι τῆς συνθήκης ἦσαν ἐντιμοὶ δι' ἡμᾶς καὶ πολλὰ καὶ ἀρετὰ ὑπέσχοντο· ἀλλ' ἐν ἐναντία περιπτώσει ὁ ἐπιδρομεὺς ἠπείλει καταστροφὴν καὶ ἐκδίκησιν, συνισταμένην εἰς ἀγωνιώδη ἀναμονὴν παρὰ τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ ματαίαν ἐνίοτε, ὅτε ἐξετροχιάζοντο τὰ ἱπποσιδηροδρομικὰ τραμβάϊ, καὶ εἰς ἀκούσιον ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς περίπατον πεζῇ καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ Φαλήρου ἀπὸ τῶν παλαιῶν λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ μέχρις Ἀθηνῶν, ὅτε ἀπὸ τῆς ἀτμαμάξης ἐξήρχεσθε διὰ τὴν ἱππάμαξαν καὶ ἐμένετε εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ ἐκεῖ, ἐνεκα τῆς πολλῆς συρροῆς ἐπιβατῶν, ἀν δὲν εἶχαι ἀθλητικὰς χεῖρας καὶ πόδας καὶ ἀδικρισίαν. Ταῦτα συναισθανόμενος καὶ ὁ τῆς πόλεως προασπιστής, οὗτος· τὸ ὄνομα κατὰ μίαν συλλαβὴν περισσεύει τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐν Κίνα πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ὡς ἀν θέλῃ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ἢ σύμπτωσις ὅτι καὶ μετ' ἐκείνου δύναται νὰ τὰ βάλῃ περισσώτερον ἀπὸ τὸν κ. Τριχοῦ, ὁ ἡμέτερος προασπιστής ἐνέδωκε μετ' εὐταθείας καὶ μακρὰς διαπραγματεύσεις. Καὶ ἤδη τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ κατακτητοῦ ὑπερηφάνως ἐστήθη πρὸ τῶν Ἀνακτόρων, ἐντίμως ἐκτελούντος τὰ ὑπεσχημένα, καὶ τὸ νικηφόρον ἀτμήλατον ἄρμα διασχίζει κατὰ βούλησιν, γοργῶς ἢ ἡρέμα, τὸ μετ' εὐλαβείας κατὰ τὴν διάδοσιν του παρατασσόμενον πλῆθος, ἀπὸ τῆς καπνοδόχου του—ποῖρον τὸ ὅποιον καπνίζει ὁ κατακτητὴς—διαγράφον εἰς τὸν αἰθέρα διὰ τοῦ ἀναρριπτομένου καπνοῦ ποικίλα ἐλικοειδῆ σχήματα, οἷον αἱ ἀφώνους ἀλλαγμοὺς θριάμβου, συρίζον τὴν ὀξεῖαν μουσικὴν τοῦ συρίγματος, καὶ διαχέον πέριξ τὴν δριμεῖαν ὁσμὴν τῶν ἀνθρώπων του, τὸ μοσχοβόλημα τῆς προόδου, ἐνῶ λευκὰ σημαῖαι κατὰ τὰς προσεγγίσεις του ἀνυψοῦνται ὡς σύμβολα εἰρηνικῶν καὶ θερινῶν ἀπολαύσεων.

Καὶ ἰδοὺ νέα εὐκαιρία δημιουργεῖται, νέα χωρὶς στενωχωριῶν ὁδὸς ἀνοίγεται διὰ τὰς νύκτας μας· νύκτας ποιητικὰς ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν θάλασσαν τῶν δύο Φαλήρων· τοῦ ἀγροτικωτέρου καὶ εἰδυλλιακοῦ καὶ μετ' ἀπαλῶτερον κύμα Παλαιοῦ, ἐνθα κεκρυμμένοι παρθενικώτατα εἰς τὰς ἀφανεστέρας γωνίας τῶν παροχθίων βράχων τοῦ θάλλουσι κατ' ἔτος οἱ μυροδόλοι θησαυροὶ τῶν γαλανοφάλλμων ἀγρίων ἰων του, καὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ καὶ ἀστυκωτέρου καὶ πολυφλοίσβου καὶ ἀγριοφλοίσβου Νέου, ἐνθα αἱ παρὰ τὸ κύμα ἐστρωμέναι τράπεζαι ρίπτουσι μανθῶαν ἡδονικωτέρας θετικότητος ἐπὶ τῶν ποιητικῶν νυκτῶν, καὶ ἡ πραγματικότης καὶ τὸ ὄνειρον, ὁ φλοῖσθος τῆς ἀκτῆς, καὶ τῆς παροφίδος ὁ κρότος, ἀποτελοῦσιν ἀρμονικὸν καὶ τέλειον κρᾶμα, ὡς πρέπει νὰ ᾔηε ὁ βίος τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πόσῳ τελειότερας θὰ προσβλέπαμεν ἐκεῖ τὰς νύκτας μας, ἐὰν εἶχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι παρὰ τὸν φλοῖσθον τῆς ἀκτῆς καὶ τῆς παροφίδος τὸν κρότον θὰ προσετίθετο καὶ ἡ μελωδία τοῦ μελοδράματος, ὡς περὶ τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διὰ νὰ ᾔηε οὕτως ἡ Τριάς ἁγία ! Τώρα οἱ ρεμβασμοὶ τῶν ἐραστῶν τοῦ Φαλήρου ἢ τοῦ θεάτρου ἐρωτῶσιν, ὡς πέταλα λευκανθέμων, ἕκαστον κύμα, ἐκρυγνύμενον ἐπὶ τῆς ἀμμουδιᾶς.

— Θὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ ἔλθῃ· θὰ ἔλθῃ· δὲν θὰ ἔλθῃ ;